

Beküldte mosz - 2016, november 14 - 21:14

Csak akkor van egy országban járványügyi védetség, ha kellő szintű az átoltottság, ez alól nincsen kihúzás – mondta Éger István

A liberalizmusnak nevezett szörnyedelem, amiben mindenkinek mindent szabad, de kötelessége semmi, nagyobb kárt okoz az európai társadalmakban, mint egy háború. Például a kötelező oltások be nem adása is ennek a folyamatnak az egyik következménye – mondta lapunknak Éger István, a Magyar Orvosi Kamara (MOK) elnöke, akit az oltásellenes mozgalmakról, az egészségügyibér-emelésről és az egyetemi kórházokról is kérdeztünk.

– Mind az orvosok, mind az ápolók megkapták az egészségügyibér-emelési program első ütemét. Ilyen mértékű többletre évtizedek óta nem volt példa, mégis vannak vesztesei az intézkedésnek, egyes fiatal szakorvosok kevesebbet visznek haza, mint a pluszpénzek odaítélése előtt. A szaktarca válasza az volt, választhatnak, hogy a béremelést vagy az ösztöndíj további folyósítását kérik. Ezt jó megoldásnak tartja?

– Sokféle adatról lehetett hallani, azonban az érintettek pontos számát nem tudom. Ennek ellenére néhány tíznél nem lehetnek többen azok, akiket a béremelés igazán hátrányosan érintett. Ők azok a kollégák, akiknek a munkaköre nem eredményez semmilyen túlórárt vagy pluszműszakot. E pillanatig egy olyan megoldásról tudtam – amely egyébként a legutolsó, államtitkársággal való egyeztetésen elhangzott –, hogy mivel egyedi esetekről van szó, ezért egyenként vizsgálják meg azokat, és felveszik a kapcsolatot a munkáltatókkal. Ha a kolléga oldalát nézzük, akinek a pénzéért küzdöttünk, akkor a bejelentett megoldás számszakilag rendben van. Ugyanakkor nem elhallgatható tény, aki úgy dönt, hogy mégis az ösztöndíját kéri, az magát hátrányos helyzetbe hozza, mivel a bérpótlék nem az alapbér része, vagyis a túlmunkadíjait nem az alapján fogják kiszámolni. Tehát ha innen nézzük, ez nem jó megoldás.

– Mi lenne az ideális?

– Az lett volna a megfelelő megoldás, ha az érintett szakorvosok arra az egy évre, amíg nem folyósítják az átfogó béremelés második ütemét, személyre szóló fizetésként a munkáltatótól egyénre lebontva megkapják a nekik ugyanúgy járó többletet, természetesen központi finanszírozásból.

– Miért alakult ki ez a furcsa helyzet?

– Amikor a béremelés kérdéséről tárgyaltunk a döntéshozókkal, globális megoldást kerestek, ami mindig úgy tud működni, hogy van egy Gauss-görbe, amelynek a nagy részére érvényes a megoldásunk, viszont vannak a szélső értékek, amelyek eltérnek a normálistól. Ebből adódnak azok a helyzetek most, hogy például az a kezdő patológus, aki eddig igényelte a neki járó százötvenezer forintos ösztöndíjat, a mostani emeléssel – mivel nem tartozik hozzá a tevékenységéhez a műszakon kívüli munkavégzés, ami pótlékkal járna – az eddigi százötvenegyezer helyett százhétezer forintot kap pluszban. Megrótták utólag a kamarát, hogy miért mentünk ebbe bele, de el kellett jutnunk az egyéves tárgyalás alatt egy megoldásig, ehhez pedig kompromisszum kellett. Ennek voltak vesztesei, ezt mi jeleztük is előre, őket kompenzálják most.

– A Rezidensek és Szakorvosok Szövetsége (Reszasz) úgy oldaná meg a problémát, hogy a béremelés jövő novemberi második ütemét előrehozná januárra. Erről mit gondol?

– Nyílt titok, hogy a mi eredeti elképzelésünk is azt volt, hogy az emelések teljes összegét legkésőbb jövő év januárig fizessék ki. Komoly és kemény tárgyalások zajlottak erről, rendkívül extrém helyzetek alakultak ki. Velem például sosem fordult még olyan elő, hogy egy ágazati bértárgyaláson a pénzügyi tárca államtitkára vagy az ő helyettese velünk közvetlenül kardozzon. Nagyon sokáig ellenálltunk egyébként a felvonultatott megoldási javaslatoknak, úgy érzem, ez sok milliárd forint pluszt hozott az eredeti elképzeléshez képest. De volt egy pont, ami után már nem lehetett tovább feszíteni a húrt, reálisan eddig mehetünk el. Ehhez képest azonban minden olyan megoldás, ami ezt pozitívan felülírja, támogatandó. A lehető legjobb az lenne, ha megvalósítanák a Reszasz javaslatát, és 2018 januárjában beépítenének egy harmadik lépcsőt a béremelésbe. Erre nagy szükség lenne, hiszen a kétütemű emeléssel még mindig nem érjük el a visegrádi négyek közül a közvetlenül előttünk álló Szlovákia átlagos minimum szakorvosi bérét sem, ami ezerkilencszáz euró.

– Említette, nehéz bértárgyaláson vannak túl, amelyen egyébként a Cser Ágnes vezette országos szakszervezetten kívül a kamarák is részt vettek. Mennyire tudott a szakma egységesen kiállni az érdekekért?

– Példásan. Évtizedek óta foglalkozom érdekvédelemmel, úgyhogy van rálátásom. A mostani tárgyalás pedig azért tudott ennyire eredményes lenni, mert nem tudtak közénk éket verni. Folyamatosan egyeztetünk magunk között, a felek pedig sosem jártak külön utakon, nem próbáltak meg maguknak extraalkut kötni. Néhány éve, amikor az alapellátás fejlesztéséről tárgyaltunk, sajnos volt arra példa, hogy szakmán belül komoly széthúzás volt, úgyhogy nem törvényszerű az együttműködés.

– Megnyugvást hozott a mostani megállapodás?

– Az egésznek a kulcsa a kiszámíthatóság. Persze, akárhogy is nézzük, szűk két év leforgása alatt hetven százalékkal emelkedik az orvoskar bére, az más kérdés, hogy mihez képest. Ellenben egy percig sem mondhatunk le arról, hogy az orvosok itthon tartása,

netalán hazacsábítása az ilyen lépések további sorát követeli meg. Nem ülhetünk a babérjainkon és nem várhatunk 2018-ig, hiszen nem lehet elég korán megállapodni a következő három évre, vagyis 2021-ig. Nem szabad még egyszer azt a durva hibát elkövetni, hogy amikor 2013-ban így vagy úgy, de volt béremelés, akkor jött a választás, és utána megrekedt a folyamat. Fatálisan rossz döntés volna, ha ez megismétlődne. Amennyiben viszont újabb béremelési lépéseket építenek be, versenyképessé válhatna a magyar orvosi pálya a V4-ek között.

- Térjünk át arra a törvénymódosításra, amely egyetemi kórházak létrehozását biztosítja. Arról, hogy pontosan mi történik majd, még semmi biztosat nem lehet tudni. Mit gondol az alapötletről?

- Semmi értelme nincs. Kárt bőven okoz, pozitív hozadéka nincs, az alapvető problémát pedig, vagyis a rendszeresen újratermelő kórházi adósságokat nem szünteti meg. Kezelhetetlen mamutintézményeket hozna létre. Akárki akármit mond, az egyetemek sem boldogok a kancellári rendszertől, nem feltétlenül váltotta be a hozzá fűzött reményeket, az intézményi szerkezetet tekintve pedig kifejezetten testidegen. Mindezek továbbberőltetése semmi jóval nem kecsegtet. Arról nem is beszélve, hogy erre az egészre nem volna szükség, ha enyhítenének a kórházak állandó és rettenetes forráshiányán.

- Hosszasan foglalkozott a média a kötelező védőoltásokkal, amelyeket állítólag néhány háziorvos - anyagi ellentételezés fejében - hajlandó nem beadni a babáknak, hivatalosan viszont azt rögzíti, hogy a készítményt a gyermek megkapta. Egyre többet hallani az oltásellenes mozgalmakról, mégis felmerül a kérdés, hogy éppen egy orvos hogyan működhet közre ebben egy vélhetően tájékozatlan és megvezetett szülővel?

- Túlságosan nagy ahhoz az orvosközösség, hogy ne képeződjenek le benne a társadalom sajátosságai, a negatívumok is. Nem tagadható tehát, vannak közöttünk csalók is, nem negyvenötezer szent dolgozik az egészségügyben. A legnagyobb baj, hogy nem tudjuk őket fülön csípni, pedig aki ilyet tesz, azt azonnali hatállyal ki kellene utasítani az orvostársadalomból. Ez az egész ügy skandalum.

- Nem kezdeményezték hivatalosan, hogy szigorítsák ennek a procedúrának a kereteit?

- Az, hogy maga a téma nyilvánosságot kapott, ok kellene, hogy legyen arra, hogy az illetékes hatóságokat elgondolkodtassa. Rengeteg dologban keményen szigorítani kellene. Sajnos azonban ez az évszázad, ez a földrész és ez az ország nem ebbe az irányba megy. A liberalizmusnak nevezett szörnyedelem, amiben mindenkinek mindent szabad, de kötelessége semmi, nagyobb kárt okoz az európai társadalmakban, mint egy háború. Például az oltások be nem adása is ennek a folyamatnak az egyik következménye. Az emberek nem kellően képzettek, s itt már tetten érhető az első bűnös mulasztás: nincs beépítve a kötelező tanrendbe a hosszú évek óta szorgalmazott egészségtan-oktatás. Ha ezt megtették volna, ma már például nem lehetne az embereket mindenféle ostobasággal megvezetni. Az internet tele van a legkülönbözőbb tézisekkel a szektákon keresztül a varázslásig, amivel mindenki azt csinál, amit akar. Egészen addig, amíg a saját kárára teszi ezt, mert amint másnak is árt, ott a társadalomnak joga és kötelessége kellene legyen a beavatkozás. Nincs mese, ilyen kérdésekben a vagy megszoksz vagy megszöksz elvnek kell érvényesülnie szigorúan szakmai szempontból. Csak akkor van egy országban járványügyi védettség, ha kellő szintű az átoltottság. Ez alól nincsen kivétel.

- Beszélgetésünk elején azt mondta, jól van, szakmailag viszont borzasztóan. Miért fogalmazott így?

- Nem érzem jól magam, mert az egészségügyben rettenetes káoszt érzek, amiben nemhogy arkhimédészi pontot, de annak keresési szándékát sem látom igazán, és ez nagy baj. Emellett nem nagyon van ember, akihez fordulhatnánk, hogy jelezzük, csak a béremeléssel egyáltalán nem lehet közbékét elérni. Nem azért, mert megint bokszozni akarunk a pénzért, hanem mert a kollégák rossz körülmények között dolgoznak, a munkájukat meghatározó szabályok hasznavehetetlenek és kétértelműek, így rossz a munkahelyi hangulat, s ha megpróbálnak érvényt szerezni a jogaiknak, megfélemlítik őket. Ennek a betegellátás látja kárát, a kamara viszont nem tudja kellően érzékelteni, hogy nagyon nagy baj van. A béremelésen kívül rengeteg teendő vár magára, mert például az olyan lépésekkel, mint a boldogtalan felsőoktatási törvénymódosítás, csak bajt lehet csinálni és közbizonytalanságot.

Forrás: magyarhirlap.hu

Like

- [up](#)
48%
- [down](#)
52%

- A hozzászóláshoz [be kell jelentkezni](#)

- 4426 olvasás